

Nr 53.

Ankom till riksdagens kansli den 21 november 1939 kl. 1 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående ställande av statlig garanti för täckande av vissa kostnader för vedproduktionen m. m. jämte i ämnet väckta motioner.

(2:a avd.)

I en den 14 oktober 1939 dagtecknad proposition, nr 56, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att

dels godkänna de av departementschefen i statsrådsprotokollet uppdragna riktlinjerna för reglering av vedproduktionen,

dels ock å kapitalbudgeten under fonden för förslag till statsverket till *Reglering av vedproduktionen* å tilläggsstat I till riksstaten för budgetåret 1939/40 anvisa ett *reservationsanslag* av 15,000,000 kronor.

Till utskottets behandling hava jämväl hänvisats följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen:

1) de likalydande motionerna nr 16 i första kammaren av herr *Tjällgren m. fl.* och nr 22 i andra kammaren av herr *Werner* i Höjen *m. fl.*, vari hemställt, *att* garantipriset för s. k. pannved icke måtte sättas lägre än till 6 kronor per kubikmeter löst mått och i fråga om andra kvaliteter avvägas i proportion härtill; *att* den statliga prisgarantien måtte utsträckas till att efter vedkontorens prövning gälla jämväl ytterligare erforderlig, i övre och inre Norrland eller andra avlägsna landsdelar producerad ved; *att* riksdagen i skrivelse ville göra framställning om snara åtgärder, avseende uppläggande av statliga reservlager av ved i omfattning att säkerställa vårt lands bränslebehov; *att* i samband härmed måtte tagas under omprövning utanordnandet av fraktbidrag av statsmedel för underlättande av att ved, producerad i avlägsnare orter, skall kunna tillgodogöras bränsleförsörjningen; *samt att* även övriga i motionerna framförda önskemål måtte vinna beaktande;

2) motionen nr 20 i andra kammaren av herr *Eriksson* i Frägsta *m. fl.*, vari hemställt, att riksdagen vid behandling av förevarande proposition måtte besluta sådan ändring i densamma, att det föreslagna garanti- och inlösningspriset på ved sättes till 6 kronor 50 öre per kubikmeter; samt

3) motionen nr 21 i andra kammaren av herr *Jonsson* i Skedsbygd, vari hemställt, att riksdagen vid behandling av förevarande proposition måtte taga hänsyn till de i motionen framförda synpunkter.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för motionärernas yrkanden, får utskottet hänvisa till motionerna.

I en till jordbruksdepartementet den 25 september 1939 inkommen skrift har *Sveriges skogsägareföreningars riksförbund* framfört förslag om åtgärder i syfte att säkerställa vedproduktionen under nuvarande kris. Riksförbundet har därvid föreslagit antingen att statsmedel måtte ställas till statens vednämnds förfogande för att såsom lån i mån av behov utlämnas till skogsägareföreningarna, eller ock att staten måtte påtaga sig garanti för de förbindelser, som skogsägareföreningarna måste ikläda sig gentemot affärsbanker eller kreditanstalter. Riksförbundet har ansett, att såsom säkerhet för lån borde efter vedkontorens prövning kunna läggas av föreningens leverantör tecknade leveranskontrakt.

Statens vednämnd har i ett den 6 oktober 1939 avgivet yttrande över riksförbundets framställning — efter att i ett tidigare yttrande hava avstyrkt framställningen — förklarat att, därest den av förbundet ifrågasatta kreditgivningen kunde handhavas av lämpligt kreditinstitut, nämnden icke hade något att erinra mot riksförbundets förslag. Under inga förhållanden ville nämnden själv handhava nämnda verksamhet.

I en den 26 september 1939 dagtecknad framställning har *statens vednämnd* föreslagit, att staten skulle ikläda sig garanti för att i fråga om vissa kvantiteter vedbränsle producenten vid avyttring erhöle ett bestämt pris.

Till det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet har departementschefen lämnat en redogörelse, till vilken utskottet tillåter sig att hänvisa, för vad vednämnden i sin framställning anført rörande behovet av en prisgaranti för att stimulera vedproduktionen, i fråga om storleken av de vedkvantiteter, som borde omfattas av den ifrågasatta statsgarantien, samt angående villkoren för åtnjutande av garantien ävensom beträffande det pris, som borde garanteras. Vad angår garantipriset har vednämnden föreslagit, att detsamma borde fastställas till 5 kronor per kubikmeter löst mått lika för alla sortiment ved.

Vednämnden har slutligen framhållit, att hållpunkter ännu saknades för en beräkning av den kvantitet ved, som skulle upphuggas under instundande vinter och som kunde komma att inrymmas under eventuell garanti. Nämnden har emellertid beräknat, att den normala omsättningen skulle uppgå till 7 miljoner kubikmeter, motsvarande ett värde av 35 miljoner kronor, beräknat efter 5 kronor per kubikmeter, samt att ytterligare 3 miljoner kubikmeter skulle erfordras till ett värde av 15 miljoner kronor. Det sålunda beräknade beloppet för den normala omsättningen, 35 miljoner kronor, har vednämnden förutsatt icke behöva tagas i anspråk.

Departementschefen har i ärendet anført följande:

»Under nuvarande krissituation synes en viss ökning av vedproduktionen nödvändig för att kunna möta den ökning i behovet av vedbränsle, som skulle bliva följderna av en avspärning eller ett försvårande av importen

av kol eller flytande bränsle. Därest icke tillräckliga lager av vedbränsle ständigt finnas tillgängliga för att möta en stegring i behovet vid förhindrande eller försvårande av tillförseln utifrån av bränsle, kan risk föreligga, att brist på vedbränsle under en viss tid uppstår med därav följande oberäknliga svängningar i bränslepriset. Att närmare bestämma vilken omfattning stegringen i behovet av vedbränsle kommer att få låter sig uppenbarligen icke göra. För närvarande svårberäknliga faktorer komma här att spela in. Framförallt är av betydelse det nyss antydda spørsmålet i vad mån införseln av kol och flytande bränsle kan i framtiden upprätthållas i samma omfattning som nu. För att kunna få till stånd den ökning i vedbränsleproduktionen som synes behöfelig torde man icke kunna helt förlita sig på företagsamheten och initiativet hos den enskilde skogsägaren. Det torde nämligen vara tveksamt huruvida denne skulle våga även med tillfredsställande dagspriser taga risken att verkställa avverkningar för framställande av vedbränsle utöver det normala utan någon annan säkerhet för att få bränslet försålt än den som ligger i förmodandet att behovet under det kommande året skall stegras. Även om en dylik företagsamhet på många håll skulle förefinnas, torde å andra sidan ett flertal skogsägare, vilka ha skog lämplig för avverkning för ifrågavarande ändamål, icke äga ekonomiska möjligheter att kunna förskottera kostnaderna för en avverkning, som skulle sträcka sig utöver täckandet av det normala behovet. Då det är ett statsintresse av utomordentlig vikt att bränsleproduktionen under alla förhållanden säkerställes, torde det med hänsyn till förut anförda synpunkter vara nödvändigt, att staten träder emellan och vidtager erforderliga åtgärder i syfte att möjliggöra tillräcklig avverkning samt att vid ändrade förhållanden trygga avsättningen av kvarvarande vedpartier.

De förut omnämnda framställningarna från Sveriges skogsägareföreningars riksförbund och statens vednämnd åsyfta att säkerställa den avsedda ökningen i vedproduktionen dels genom underlättande för skogsägarna att erhålla erforderliga medel till gäldande av arbets- och transportkostnaderna och dels genom att staten garanterar, att ett visst pris vid den slutliga försäljningen skall erhållas för den kvantitet vedbränsle, som kan vara osåld. För att uppnå den åsyftade produktionsökningen av vedbränsle torde näppeligen vara tillräckligt att genomföra allenast en av de ifrågasatta åtgärderna. Det synes vara behöfeligt både att lämna hjälp att förskottera arbets- och transportkostnader samt att garantera ett minimipris för den avverkning, som går utöver det normala.

Den nu ifrågasatta låneverksamheten synes mig lämpligen böra ordnas på följande sätt. Verksamheten torde böra handhavas av vednämnden och vedkontoren. Av statsmakterna anvisade medel torde således böra ställas till statens vednämnds förfogande för utlämnande genom vedkontoren av lån för ifrågavarande ändamål. För att vinna en förenkling i låneförfarandet och prövningen för vedkontoren skulle lån utlämnas endast till skogsägareföreningar. Dessa torde därefter i avräkning på blivande vedleveranser böra utlämna erforderliga medel till sådana skogsägare, som äro i behov härav

för täckande av kostnaderna för arbete och transport vid vedens framställande. De medel, som sålunda i avräkning ställas till skogsägarnas förfogande, torde icke böra motsvara hela det belopp föreningen utfäst sig att betala för den levererade veden. I allmänhet synas de förskotterade beloppen icke böra överskrida 60 procent av priset för den kontrakterade veden. Det torde få ankomma på skogsägareföreningarna att bedöma huruvida och i vilken omfattning den enskilde medlemmen i föreningen eller annan skogsägare bör ställa säkerhet för de medel, som lämnats i avräkning för blivande leveranser, innan dessa ägt rum till bestämd upplagsplats. I den mån veden blir tillgänglig äger föreningen en viss säkerhet i de försålda vedpartierna, ehuru denna säkerhet icke blir en realsäkerhet i egentlig mening förrän veden övergått i föreningens besittning. På grund av den ingående kännedom skogsägareföreningarna inom sitt verksamhetsområde äga rörande skogsägarnas ekonomiska och personliga förhållanden torde emellertid icke någon större risk förefinnas att förskott utlämnas till personer, vilka icke skulle fullgöra sina förpliktelser enligt leveranskontrakten. Hela denna affärsverksamhet vilar redan för närvarande i stor utsträckning på ömsesidigt förtroende parterna emellan. Såsom framgår av vad riksförbundet i sin framställning anfört ikläda sig skogsägareföreningarnas styrelseledamöter vanligen personligt borgensansvar till säkerhet för de medel, som föreningarna vissa tider upplåna för att till medlemmarna kunna förskottera arbetslöner och utgifter för transportkostnader. Ett svikande av det förtroende, som föreningen sålunda visar sina medlemmar, skulle medföra att dessa under kommande år icke skulle få leverera ved genom föreningens förmedling eller i övrigt bispringas i sin verksamhet vid tillgodogörandet av sina skogsprodukter. Föreningsmedlemmarna äga således ett väsentligt intresse att ordentligt fullgöra sina förpliktelser gentemot föreningen. Såsom framgår av det anförda torde några större riskmoment för staten icke förefinnas vid den nu ifrågasatta låneverksamhetens bedrivande. Skogsägareföreningarna torde icke böra inskränka sin förmedlingsverksamhet endast till föreningens medlemmar. Även utanför föreningen stående skogsägare, som leverera ved till föreningen, böra kunna erhålla liknande förskott. Till säkerhet för de lån, som föreningarna upptaga från vedkontoren, torde föreningarna böra till kontoren överlämna leveranskontrakten med påtecknad överlåtelse å kontoren av föreningarnas rättigheter enligt kontrakten. Räntan å lånen torde böra sättas till 4 procent. Lånetiden för skogsägareföreningarna torde efter överenskommelse mellan dessa och vedkontoren böra bestämmas från fall till fall. Den befattning, som vedkontoren enligt de av mig nu uppdragna riktlinjerna för ifrågavarande verksamhet skola ha med verksamheten, torde icke bliva för kontoren av alltför betungande beskaffenhet. Handhavandet av låneverksamheten kommer icke att för vedkontoren i stort sett medföra annat arbete än att mottaga och utlämna de leveranskontrakt från producenterna, som skogsägareföreningarna lägga såsom säkerhet för lån, samt att hålla uppsikt över att lånesummorna icke överskrida garantibeloppet. Sistnämnda

skyldighet kommer att åvila vedkontoren även om låneverksamheten skulle förläggas till annat organ. Ett uppdrag åt vedkontoren att sköta ifrågasvarande arbetsuppgifter synes icke böra föranleda ökade kostnader för kontoren. Det är att märka, att, därest låneverksamheten skulle anförtros ett kreditorgan, exempelvis Svenska jordbrukskreditkassan, detta skulle komma att medföra icke oväsentliga kostnader, vilka måste drabba antingen statsverket eller skogsägarna.

Det torde böra åligga skogägareföreningarna att, innan medel lämnas skogsägare i avräkning på kommande leveranser, hos vederbörande vedkontor förvissa sig om att den kvantitet ved, som medelsförskottet avser, kommer att omfattas av den av mig i det följande ifrågasatta prisgarantien från statens sida.

Denna garanti för visst pris åt skogsägarna för producerad ved torde böra utformas i nära anslutning till vednämndens förslag. Staten torde sålunda böra i viss omfattning garantera skogsägare, att av dem framställd ved, vilken icke funnit köpare, skall, därest stadgade förutsättningar äro uppfyllda, av staten inlösas till ett förut bestämt pris. De förutsättningar, som böra vara uppfyllda för att veden skall falla under den statliga garantien, synas böra vara följande. Leverantören av ved skall ha till vederbörande vedkontor anmält, att han ämnar framställa en viss myckenhet ved och upplägga denna å angiven plats. Därest vedkontoret finner veden behöflig och av lämplig beskaffenhet och kvalitet samt den angivna lagringsplatsen ändamålsenlig, bör vedkontoret meddela beslut därom att, under förutsättning att avverkningen och upplagringen av veden sker i enlighet med anmälan, veden skall omfattas av statsgarantien. Vid lämnandet av medgivande om statsgaranti bör vedkontoret noga beakta, att veden kommer att finnas upplagd på ur transportsynpunkt lämplig plats. Garantien bör sålunda icke omfatta annan ved än sådan, som upplagts vid trafikled, som möjliggör dess transportera till konsumenterna utan alltför stora kostnader och svårigheter. Vad vednämnden anfört rörande den geografiska begränsningen av garantien torde böra beaktas vid bestämmande av garantiens omfattning. Vedkontoret bör även tillse, att vedpartier för vilkas framställande medel enligt vad i det föregående förordats ställas till skogsägarnas förfogande äro av sådan art, att de kunna inbegripas under den åsyftade garantien. Härigenom möjliggöres också vid den slutliga uppgörelsen rörande visst vedparti, att kvittning av garantibeloppet mot skogsägarnas skuld till föreningen på grund av erhållna medel kan äga rum. För att vednämnden skall kunna ha översikt över läget på vedbränslemarknaden samt övervaka, att statsgarantien icke får för stor omfattning, bör det åligga vedkontoren att hålla vednämnden underrättad om den utsträckning, vari varje vedkontor medgivit statsgaranti.

Statsgarantien bör på sätt vednämnden föreslagit lämnas för vissa begränsade tidsperioder. Härigenom erhålles lättare överblick över vedmarknadens läge och tillgången på vedbränsle. Den vid varje tidsperiods slut osålda veden bör införas under statsgarantien för den följande perioden. Därest en skogsägare för sin ved kommit i åtnjutande av ett under en viss tidsperiod

bestämt garantipris, torde han icke böra genom vedens införande under en kommande tidsperiod erhålla ett högre garantipris. En avveckling av statsgarantien från statens sida med åtföljande skyldighet att inlösa osålda under garantien liggande vedlager torde böra ske först vid den tidpunkt, då ifrågavarande verksamhet icke vidare anses behöva uppehållas. Omfattningen av de skilda tidsperioderna för garantien torde böra bestämmas av Kungl. Maj:t efter vednämndens hörande.

Att på ett ur alla synpunkter tillfredsställande sätt fastställa garantiprisets storlek är uppenbarligen förenat med betydande svårigheter. Ett flertal svårbestämbara faktorer spela härvid in. Fluktuationer i arbets- och transportkostnaderna kunna bli icke oväsentliga även under kortare tidsperioder. Härav påverkas uppenbarligen vedpriset. Vid garantiprisets fastställande måste även beaktas, att priset alltid kommer att i viss mån understiga det pris, som i öppna marknaden erbjudes för veden. I annat fall kommer skogsägarnas strävan att få veden såld att avtrubbas. Jag anser dock, att garantipriset bör sättas något högre än vednämnden föreslagit. För närvarande synes ett garantipris av 5 kronor 50 öre för kubikmeter löst mått för s. k. pannved vara skäligt. För andra sortiment synas pris, som stå i proportion härtill, böra kunna beräknas. Med hänsyn till framtida ändringar i förhållandena torde jämkningar i priserna böra kunna företagas av Kungl. Maj:t. Det torde ankomma på industrisakkunniga att efter verkställd utredning inkomma med förslag huruvida och i vilken omfattning staten bör verkställa upphandling av vedbränsle.

Av vednämndens framställning synes framgå att ett belopp på 15,000,000 kronor nu erfordras för genomförande av den föreslagna regleringen. Detta belopp bör anvisas å tilläggsstat I till riksstaten för innevarande budgetår samt upptagas under fonden för förslag till statsverket. Sedan anslaget anvisats, torde hela beloppet få överföras till särskild checkräkning i riksbanken för vednämnden, som skall äga disponera å räkningen inestående medel såsom rörelsekapital även vid bestridande av förskott. Förluster å det anvisade kapitalet kunna i enstaka fall tänkas uppkomma på förskottsrelsen men äro eljest icke emotse förrän vid den slutliga avvecklingen, och då endast under förutsättning att kvarstående av statsgarantien omfattade vedlager icke kunna avyttras till de garanterade priserna.»

Utskottet.

I likhet med departementschefen finner utskottet under nuvarande kris-situation en viss ökning av vedproduktionen vara oundgänglig för att kunna möta den ökning i behovet av vedbränsle, som skulle bli följderna av en avspärrning eller ett försvårande av importen av kol eller flytande bränsle. Då det otvivelaktigt är ett statsintresse av stor vikt, att bränsleproduktionen i nuvarande läge säkerställas, anser utskottet det vara nödvändigt, att staten träder emellan och vidtager erforderliga åtgärder för att möjliggöra tillräcklig avverkning samt för att vid ändrade förhållanden trygga avsättningen av den kvantitet vedbränsle, som kan vara osåld. De av departementschefen förordade riktlinjerna för reglering av vedproduktionen har utskottet ansett sig

i huvudsak kunna godkänna. I nedan angivna hänseenden får utskottet dock föreslå vissa jämkningar i och förtydliganden av Kungl. Maj:ts förslag.

Vad angår den ifrågasatta låneverksamheten föreslås i propositionen, att de medel, som av statsmakterna anvisas för ifrågavarande ändamål, böra ställas till statens vednämnds förfogande för utlämnande genom vedkontoren av lån till skogsägareföreningar. Förslaget synes sålunda innebära, att vedkontoren skola handhava själva låneverksamheten, medan åter vednämnden skall omhänderväsa kassarörelsen. Från vednämnden har utskottet inhämtat, att de vid vedkontoren anställda länscheferna, vilka skola företräda vedkontoren, utsetts av vednämnden under hänsynstagande till nämnda befattningshavares lämplighet att ombesörja vedkontorens huvudsakliga arbetsuppgift, bränsleförsörjningen. Med hänsyn härtill och då sagda befattningshavare endast undantagsvis synas hava erfarenhet om handhavandet av låneverksamhet, har inom utskottet övervägts, huruvida icke ifrågavarande verksamhet lämpligen borde ordnas enligt i huvudsak följande riktlinjer. Vedkontorens befattning med låneverksamheten begränsas till att mottaga och utlämna de leveranskontrakt från producenterna, som skogsägareföreningarna lägga såsom säkerhet för lån, samt att hålla uppsikt över att lånesummorna icke överskrida garantibeloppet. Vednämnden anförtros att pröva inkomna låneansökningar samt att besluta om låns beviljande. I kontrollsyfte böra vedkontoren åläggas att upprätta förteckning över de leveranskontrakt från producenterna, som föreningarna lägga som säkerhet för lånen, samt att översända nämnda förteckning jämte låneansökan till vednämnden. För att underlätta vednämndens arbete med låneverksamheten bör den därmed förenade kassarörelsen anförtros åt statskontoret. En anordning av låneverksamheten på nu antytt sätt synes utskottet ur kontrollsynpunkt bliva mera effektiv än om verksamheten ordnas enligt förslaget i propositionen. Utskottet får därför föreslå, att Kungl. Maj:t måtte taga under övervägande, huruvida icke låneverksamheten lämpligen bör ordnas på sätt utskottet förut angivit. I sammanhang härmed får utskottet framhålla att, då leveranskontrakten med producenterna äro avsedda att utgöra säkerhet för de lån, skogsägareföreningarna skola erhålla av staten, utskottet finner det vara av vikt, att nämnda kontrakt äro avfattade å formulär, som godkänts av vednämnden. Mot departementschefens förslag i övrigt beträffande låneverksamhetens ordnande samt i fråga om villkoren för lånen har utskottet icke funnit skäl till erinran. Utskottet förutsätter att, på sätt departementschefen anfört, skogsägareföreningarna icke komma att inskränka sin låneverksamhet endast till föreningens medlemmar utan att lån jämväl komma att tillhandahållas utanför stående skogsägare, vilka leverera ved till föreningen.

Vidkommande garantipriset har vednämnden föreslagit ett pris av 5 kronor för kubikmeter löst mått, lika för alla sortiment ved. I propositionen föreslås, att garantipriset för närvarande bör fastställas till 5 kronor 50 öre för kubikmeter löst mått för pannved. I de likalydande motionerna I: 16 och II: 22 samt i motionen II: 20 föreslås åter, att priset å nämnda sortiment

bör bestämmas till 6 kronor respektive 6 kronor 50 öre för kubikmeter löst mått.

På sätt departementschefen anfört är det förenat med betydande svårigheter att på ett ur alla synpunkter tillfredsställande sätt fastställa garantiprisets storlek. Ett flertal svårbestämbara faktorer spela härvid in. Icke minst fluktuationerna i arbets- och transportkostnaderna under olika tidsperioder och i skilda delar av landet påverka priset och kunna föranleda, att jämkningar i detsamma måste företagas. Med hänsyn härtill anser sig utskottet icke böra nu föreslå riksdagen att uttala sig för ett visst garantipris. Det torde få ankomma på Kungl. Maj:t att med hänsyn till de olika omständigheter, som härvid måste tagas i beaktande, fastställa garantipriset.

Utskottet förutsätter, att de avgifter, som skogsägareföreningarna upptaga för förmedling av ved från producenter till konsumenter, icke bestämmas till högre belopp än som kan anses skäligt. I förtydligande syfte vill utskottet uttala, att det givetvis bör vara envar producent, vars ved enligt vedkontorets beslut omfattas av statsgarantien, obetaget att under de förutsättningar, som Kungl. Maj:t bestämt, hos vedkontoret påkalla den statliga garantiens uppfyllande.

I propositionen föreslås vidare, att ved, som skall omfattas av statsgarantien, bör vara upplagd vid trafikled, som möjliggör vedens transporterande till konsumenterna utan alltför stora kostnader och svårigheter. Enligt förslaget åligger det vedkontoret att bestämma om lämplig upplagsplats för den avverkade veden. Med anledning av de erinringar, som i motionerna anförts mot denna föreskrift, finner sig utskottet böra föreslå, att med lagringsplats böra avses sådana platser, som enligt hittillsvarande praxis pläгат godtagas såsom leveransplats vid med bil farbar väg, järnvägsstation eller lastageplats.

Mot det i propositionen föreslagna anslaget å 15 miljoner kronor för genomförande av den ifrågavarande regleringen har utskottet icke funnit skäl till erinran.

Vad slutligen angår de i de föreliggande motionerna väckta förslagen, i den mån desamma icke blivit i det föregående särskilt berörda, anser sig utskottet icke kunna förorda bifall till nämnda förslag.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen måtte, i anledning av Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 56, samt med avslag å de likalydande motionerna I: 16 och II: 22 ävensom motionen II: 20, i vad desamma avse garantipriset å ved,

1) godkänna de av departementschefen i statsrådsprotokollet uppdragna riktlinjerna för reglering av vedproduktionen;

2) såsom kapitalinvestering i fonden för förslag till statsverket till *Reglering av vedproduktionen* å tilläggsstat I till riksdagen för budgetåret 1939/40 anvisa ett reservationsanslag av 15,000,000 kronor; samt

B) att de likalydande motionerna I: 16 och II: 22 samt motionen II: 21, i den mån desamma icke kunna anses besvarade genom vad utskottet ovan anført, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 21 november 1939.

På första särskilda utskottets vägnar:

ANDERS RÅSTOCK.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Gränebo, Åkerberg, Domö, Nilsson* i Malmö, *Johansson* i Fredrikslund, *Velander, Eriksson* i Ljusdal, *Wahlmark, Sjödahl, Sköldén, Andersson* i Riksö och *Ohlin*; samt

från andra kammaren: herrar *Råstock, Eriksson* i Stockholm, *Björklund, Svensson* i Grönvik, *Olsson* i Gävle, *Andersson* i Rasjön, *Anderson* i Norrköping, *Andersson* i Falkenberg, *Lundell, Andersson* i Tungelsta, *Andersson* i Dunker och *Gustafson* i Dädesjö.
